

Hakkı Aygün / Türkiye

Muhterem efendim, Sayın Protokol, yurtdışından ve yurtiçinden, ricalen ve nisaen davetimize icabet eden, muhterem kardeşlerim, sevgili gençler. Hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyorum.

Bediüzzaman Said-i Nursi Hazretleri, yaklaşık yüz sene önce, 1911 yılında, 35 yaşlarında iken, Şam'daki Cami-ül Emevide, içinde yüzlerce âlim bulunan, on bin kişiye yakın bir cemaate hitap etmiş, bu hutbe, öncelikle Arapça aslı ile, 1955 yılında da Üstadın Türkçeye tercümesi ile Hutbe-i Şamiye ismiyle neşredilmiştir. Hutbe-i Şamiye'de Üstad; **'yabancılar ve Avrupalılar terakki edip ilerlerken, İslam Âleminin geri kalmasına sebep olan altı hastalığı ve bu hastalıkların tedavi yollarını'** Kur'an'dan ve ictimai hayatın gerçeklerinden aldığı dersle ortaya koymuştur.

Bu altı hastalıktan **Birincisi:** Ye'sin, ümitsizliğin içimizde hayat bulup dirilmesi, **İkincisi:** Sıdkın-doğruluğun toplum hayatında ve siyasi hayatta ölmesi, **Üçüncüsü:** Adavete muhabbet - düşmanlığı sevmek, **Dördüncüsü:** Ehl-i imanı birbirine bağlayan nuranî irtibat noktalarını bilmemek, **Beşincisi:** Çeşit çeşit sarî -bulaşıcı- hastalıklar gibi intişar eden-yayılan- istibdat ve baskılar, **Altıncısı:** Menfaat-i şahsiyesine himmeti hasretmek, sadece şahsi menfaatini düşünmektir.

Üstad Hazretleri; İslam Âlemini geri bırakan en büyük sebep olarak gördüğü, birinci hastalık, **yeis ve ümitsizliğin** çaresi olarak **"el emel"** yani **"Rahmeti ilahiye ye kuvvetli ümit beslemek"** üzerinde durur ve لاَتَقْتَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ - Allahın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz- ayetine istinad ederek müjdeler verir. Der ki, "İstikbal, yalnız ve yalnız İslamiyet'in olacak. Ve hâkim, Hakaik-i Kur'aniye ve İmaniye olacak. Öyleyse, şimdiki kader-i İlâhî ve kısmetimize razı olmalıyız ki, bize parlak bir istikbal, ecnebilere müşevveş – karışık- bir mâzi düşmüştür."

Bu müjdeyi verirken Hz. Üstadın dayandığı deliller şu şekildedir. İslâmiyet'in hakikatlerinin hem manen, hem maddeten terakki etmeye-ilerlemeye kabil mükemmel bir istidadı vardır. Tarih bize göstermektedir ki, Müslümanlar dinlerine bağlandığı ölçüde ilerlemişler ve dinlerinden uzaklaştıkları ölçüde geri kalmışlardır. Diğer dinler ise bunun tam tersinedir.

Hem Asr-ı Saadetten şimdiye kadar hiçbir Müslüman muhakeme-i akliye ile ve delil-i yakinî ile yani İslamiyeti bilerek İslam'dan çıkmamıştır. Buna karşılık diğer dinlere mensup insanlar topluluklar halinde bilinçli bir şekilde İslamiyet'e girmektedirler.

Hem insanlık, medeniyet ve fenlerle uyanmış ve insaniyetin mahiyetini anlamış olduğundan dinsiz yaşaması mümkün değildir. Bu sebeple herkeste hak dini aramak meylî ortaya çıkmıştır. Akıl ve ilim ve fen hükmettiği asrımızda elbette akli delillere dayanan ve bütün hükümlerini akla tespit ettiren Kur'ân hükmedecektir.

Evet dünyada hakikî, maddi ve mânevî hâkim olacak ve insanları dünyevî ve uhrevî saadete sevk edecek yalnız İslâmiyettir. "Eğer biz ahlâk-ı İslâmiyenin –İslam ahlakının- ve hakaik-i imaniyenin –iman hakikatlerinin kemâlâtını, güzelliğini ef'âlimizle –yaşantımızla- izhar etsek, ortaya koysak, diğer dinlerin tâbileri, elbette cemaatlerle İslâmiyete girecekler; belki küre-i arzın bazı kıt'aları ve devletleri de İslamiyet'e dehâlet edeceklerdir"

Muhterem Kardeşlerim. Bu hakikatlerden uzaklaşan ve dine karşı lakayt kalan İslam Dünyası dört-beş asırdır yeis ve ümitsizlik hastalığının pençesine yakalanmıştır. Bu yeis ve ümitsizlik âlem-i İslâmın kalbine girmiş, Müslümanların yüksek ahlakını öldürmüş, kuvve-i maneviyesini kırmıştır. Bu hastalığa yakalanan toplumlar ‘bizden adam olmaz, ne yapsak Amerika ve Avrupa ya yetişemeyiz’ gibi söz ve düşüncelerle, her türlü imkânları, insan gücü, yer altı ve yer üstü zenginlikleri ellerinde olduğu halde maalesef kendi kendilerini perişan etmişlerdir.

Bu yeis ve ümitsizlik yüzünden batıdaki üç beş milyonluk küçük devletler, doğudaki büyük nüfusa sahip Müslümanları kendilerine hizmetkâr ve vatanlarını sömürge haline getirmişlerdir. Yine bu yeis ve ümitsizlik yüzünden, üç beş milyonluk siyonist bir topluluk, 2 milyar nüfusa yaklaşan İslam Âlemini fitne ve nifak ile tahrip etmektedir.

Artık bu gidişe bir dur demenin, لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ kılıcıyla o yeisin başını parçalamanın zamanı gelmiştir. Bu da doğru İslamiyet’i ve İslamiyet’e layık doğruluğu ve istikameti göstermekle, İslamiyet’in esaslarını, iman ve Kur'an hakikatlerini bizzat yaşamakla, Allah'ın inayetine ve rahmetine istinat etmekle mümkün olabilir.

Bu konuda bir misal vermek istiyorum. Hendek Savaşı öncesi Hendek kazılırken, Sahabîler sert ve büyük bir kayaya rastlıyor, parçalamaya muvaffak olamıyorlar. Durumu, Resûl-ü Ekrem Efendimize haber veriyorlar. Efendimiz ASM, Selman-ı Fârisî'nin balyozunu alıyor, ‘‘Bismillah’’ diyerek kayaya her vurduğunda, ‘‘Allahü Ekber bana Şam'ın, Bizans'ın anahtarları verildi, Allahü Ekber bana İran'ın anahtarları verildi, Allahü Ekber bana Yemen'in anahtarları verildi’’ diyerek taşı parça parça ederken ve müjdeler verirken, şiddetli açlık sebebi ile karnına iki taş bağlamış bir vaziyette idi. Üstelik kabilesi ve akrabaları kendisine düşman bir vaziyette saldırmak üzere geliyorlardı.

Asrısaadette vuku bulan bu olay bize ahir zamanda yaşanmış başka bir hadiseyi hatırlatmaktadır. Asrın İmamı Bediüzzaman Hazretleri, yolu olmayan dağ eteğindeki Barla'ya sürgün edilmişti. Kimse ile görüşürülmüyordu. Bir gün talebesi Şamlı Hafız Tevfik ile Çam Dağı'na çıkmışlardı. Allah'ın inayeti ile Onuncu Söz isimli Haşir Risâlesi yazdırılıp bittiğinde Üstad, ‘‘Elhamdülillah! Küfrün belini kırdık’’ deyince, talebesi, ‘‘Üstadım. Dağ başında bir risâle yazdınız, küfrün belini kırmaktan bahsedersiniz. Hâlbuki İstanbul'da harıl harıl dinsizlik kitapları basılmaktadır’’ deyince, Üstad Hazretleri ‘‘Ey Şamlı! Biz vazifemizi yaparız, Allah'ın vazifesine karışmayız’’ diyerek cevap vermişti.

Evet, Üstad vazifesini yapmış ve ‘‘Kur'ân'ın sönmez ve söndürülemez manevî bir güneş olduğunu, bütün dünyaya göstermiş ve ilân etmiştir. ‘‘İmansızlık ve küfür cereyanlarına ve fen ve felsefe perdesi altında gelen dalalet akımlarına karşı, dalaletin en sert kalesi olan tabiatçılığı parça parça eden, tevhidin nurunu göstererek hem kalbi, hem akli, hem ruhu, hem hissiyatı tam nurlandıran Risale-i Nurların, İslam Âleminin ümitsizlik hastalığından kurtulmasındaki rolü çok büyük olmuştur.

Kıymetli kardeşlerim.

İslam Âleminin geri kalmasına sebep olan ikinci hastalık; sıdkın, doğruluğun toplum hayatında ve siyasi hayatta ölmesidir. Doğruluk, İslâmîyet'in üssü'l-esasıdır ve yüksek hissiyatının mizacıdır. Toplum hayatımızın esası olan sıdkı, doğruluğu içimizde ihyâ edip onunla mânevî hastalıklarımızı tedâvi etmeliyiz. Kurtuluş yalnız sıdkla, doğrulukla olur. Yalancılık ise Sanii Zülcelalin kudretine iftira etmektir. Küfür bütün çeşitleri ile kizbdır, yalancılıktır. İman sıdktır, doğruluktur. Öyle ise فَاسْتَقِيمْ كَمَا أُمِرْتْ -‘‘emrolunduğun

gibi dosdoğru ol’’ ayetine ve ‘‘ya doğru söyle ya sus’’ hakikatine riayet ederek gerek şahsi hayatımızda, gerek toplum hayatımızda ve gerekse siyasi hayatımızda doğruluğu esas yapmamız zaruridir.

Üçüncü hastalık; ‘‘adavete muhabbet, düşmanlığı sevmek’’ tir. Bunun reçetesi şudur; Muhabbete-sevilmeye en lâyük şey muhabbettir ve husumete-düşmanlığa en lâyük sıfat husumettir. Ehli imana muhabbetin sebepleri, iman, İslâmiyet ve insaniyet gibi nuranî, kuvvetli zincirlerdir. Düşmanlığın sebepleri ise küçük hususî sebeplerdir. Bir Müslümana hakikî adavet eden, o nurani zinciri kırarak hata eder. Muhabbet, uhuvvet, sevmek, İslamiyet’in mizacıdır.

Dördüncü hastalık; Ehl-i imanı birbirine bağlayan nuranî irtibat noktalarını bilmemektir. Bunlardan birisi ümmet olma şuurudur. Hakikî milliyetimizin esası, ruhu İslâmiyettir. Bu kudsi milliyetin rabıtasıyla, umum ehl-i İslâm bir tek aşiret hükmüne geçmektedir. Aşiretin efradı gibi İslam Taifeleri Arabıyla, Türküyle, Kürdüyle, Lazıyla, Çerkeziyle, Arnavutuyla, Afrikalıyla, Malayıyla, Afganıyla, Kafkasıyla ve diğer milletleriyle hepsi tek millettir ve İslam kardeşliği ile bağlıdır. Birbirlerine mânen—lüzum olsa maddeten—yardım ederler.

Müslümanların diğer bir irtibat noktası da **meşveret-i şer’iyedir**. وَأَمْرُهُمْ شُورًا بَيْنَهُمْ âyet-i kerimesi şûrâyı esas olarak emreder. Nasıl ki, insanların fikirlerinin zaman içerisinde birleşip devam etmesi unvanı altında, asırlar ve zamanların tarih vasıtasıyla birbiriyle meşvereti, bütün insanlığın ilerlemesinin ve fenlerin gelişmesinin esasıdır. İslam Aleminin ittifakının ve dünyaya hakim olmasının anahtarı da şûrâdır. Nasıl fertler birbiriyle meşveret eder; devletler ve kıt’alar halinde müsümanların dahi o şûrâyı yapması elzemdir.

Beşinci hastalık istibdat ve baskılardır. Bunun ilacı yine İslamiyet’te ve Kur’an’dadır. ‘‘İmandan gelen hürriyet-i şer’iye iki esası emreder: birincisi, Müslüman bir kimse tahakküm ve istibdat ile başkasına zulmetmez. İkincisi, zalimlere tezellül etmez ve boyun eğmez. Bu da ancak Allah’a hakikî kul olmakla mümkün olur. Çünkü Allah’a hakiki kul olan başkalara kul olamaz. Allah’a kul olmayan ise her şeyin kulu olmaya mahkûmdur.

Altıncı hastalık Müslümanların sadece şahsi menfaatlerini düşünmeleridir. Halbuki ‘‘Bu zamanda, seyyie, kötülük, fenalık işleyenin üstünde kalmaz. Belki milyonlar Müslümanların hukuklarına tecavüz olur. Kötülük böyle binlere çıktığı gibi, bu zamanda hasene—yani İslâmiyetin kudsiyetine temas eden iyilik—yalnız işleyene münhasır kalmaz. Belki o hasene, milyonlar ehl-i imana mânen fayda verebilir.’’ Hem, İman ve Kur’an’ın verdiği dersle bir Müslüman ‘‘Eğer ben ölsem milletim sağ olsun. Çünkü milletimin içinde baki bir hayatım var.’’ der. Bu sebeple bir adamın kıymeti himmeti nispetindedir. Kimin himmeti milleti ise, o kimse tek başıyla küçük bir millettir.

Deđerli Hazirun. Mesleğimiz, İlayı Kelimetullah, Rızayı İlahi ve Allah’ın Rahmetine kuvvetli ümit beslemektir. **Meşrebimiz** doğruluk ile beraber, sevmeyi sevmek, düşmanlığa düşmanlık etmektir. **Maksadımız** Ahlakı Ahmediye (asm) ile ahlaklanmak ve Peygamber Efendimizin sünnetini ihya etmektir. **Rehberimiz** Kur’an’dır. **Reisimiz** Rasül-ü Ekrem Aleyhisselatü Vesselamdır. **Silahımız** Kur’an’ın kat’i delilleri ile İman ve Kur’an hakikatleridir. **Reçetemiz** İttiba-ı Kur’an ve İttihad-ı İslam’dır. **Yükselmemizin temel dinamikleri:** Kur’an dairesinde kalplerin birleşmesi, milliyetçiliğin İslam milliyetçiliği olarak anlaşılması ve yaşanması, eğitim ve öğretimin tanzimi, çok çalışmak ve günahları terktir.

Konuşmamı Üstadın Hutbei Şamiyedeki şu cümlesi ile bitiriyorum.

Yaşasın sıdk! Ölsün yeis! Muhabbet devam etsin! Şûrâ kuvvet bulsun! Bütün kınama, azar ve nefret, hevâ hevese tâbi olanlara olsun. Selâm ve selâmet, hüdâyâ tâbi olanlar üstüne olsun. Âmin.

6.Milletlerarası Risale-i Nur ve İttihad-ı İslam Semzpozzyumu
<http://ittihadsempozyumu.com>

Allah'ın Selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.